

in hujus veritatis confirmationem adducit Cardinalis Toletus, Joan. 10, annotat. 14.

3. *Dubium.* — *Responsio.* — Quæri vero non immerito potest, quale fuerit hoc præceptum, an mere positivum, vel omnino naturale. Dupliciter enim intelligi potest Deum imposuisse Christo Domino hanc obligationem, uno modo directe, præcipiendo illi ut per mortem suam homines redimeret. Alio modo solum revelando illi hoc esse medium necessarium ad hominum redemptionem, quia ipse decreverat nullam aliam satisfactionem pro hominibus acceptare; multi enim existimant, ex hoc solo posteriori modo, absque alio positivo præcepto, ex ipsa lege naturali charitatis, statim ortam esse in Christo obligationem sustinendi passionem et mortem; quia lex charitatis obligat ad ponendam corporalem vitam pro salute spirituali proximi, et multo magis obligat ad ponendam illam pro salute spirituali totius naturæ. Quod si dicatur hoc esse verum in puris hominibus, quorum vita corporalis non tanti momenti est quanti spiritualis vita proximi, at vero in Christo non videri eandem rationem, quia ejus vita, eo quod esset vita Dei, erat infiniti valoris, certe hoc non videtur multum obstare, quia, quamvis illa esset vita Dei, tamen non amittebatur simpliciter, sed ad tempus breve propter æternam proximorum vitam exponebatur. Unde negari non potest quin, secundum ordinem charitatis, præferendum fuerit illud bonum spirituale proximorum illi corporali damno proprio; ergo eadem ratione recte intelligi potest eandem charitatem esse obligasse ad subveniendum proximis in tanta necessitate constitutis. Neque enim refert dicere, potuisse Christum alio modo, scilicet, unico actu suo, sufficienter succurrere hominibus; supponimus enim ex ordinatione divina, hoc medium fuisse necessarium ad reparationem hominum. Et confirmatur et declaratur, quia, si fingamus Christum cognovisse, esse sibi medium necessarium ad promerendam gloriam et resurrectionem sui corporis et resurrectionem ad vitam immortalem, sustinere passionem, et alios hujus vitæ labores, etiam si non haberet aliud præceptum positivum, ex ipsa lege naturali charitatis propriæ, teneretur ea mala sustinere propter tantum bonum sui corporis, seu humanitatis suæ; ergo ad eundem modum potest intelligi similis obligatio propter æternam gloriam animarum. Nec dissimile argumentum colligi potest ex obligatione charitatis ad

Deum, in cujus gloriam et honorem redundat hominum gloria et redemptio; ipse igitur Dei amor veluti natura sua potuit obligare ad sumenda omnia illa mala propter Dei honorem et gloriam. Et hoc modo videtur defendere hanc sententiam Anselm., lib. 1 Cur Deus homo, c. 8 et 9, et videtur mihi valde probabilis, quanquam in re non sit magna diversitas. Et facile intelligi potest, utrumque modum præcepti in hoc negotio intervenisse, cum simul esse non repugnet, et utrumque charitatem Dei et Christi erga homines commendet.

4. *Responsio ad argumenta.* — Ad argumenta, ad Chrysostomum primum dicitur, eum propter vitandos Arianos eo modo fuisse locutum; illi enim de Filio, ut Deo, intelligebant habere mandatum a Patre, et esse illi obedientem; ipse vero, ut hunc errorem radicatus evelleret, explicare voluit hæc omnia, et convenire Christo secundum assumptam naturam, et non includere imperfectionem repugnantem divino supposito. Et ideo (ut D. Thomas supra, dicta q. 47, a. 2, ad 1, notavit) addit Chrys. illa verba: *Non est intelligendum quod prius expectaverit audire, et opus ei fuerit dicere; sed voluntarium monstravit processum, et contrarietatis ad Patrem suspicionem destruxit.* Itaque non intendit negare præceptum, sed negat fuisse impositum Christo propter imperfectionem aliquam. Ex quo simul responsum est ad conjecturam ex verbis Chrysostomi desumptam. Secundo, dici potest Chrysost. et Theophyl. docuisse, Christo non aliter fuisse impositum hoc præceptum, quam ostendendo illi divinam voluntatem, et decretum de iis omnibus quæ ad redimendos homines facere oportebat, non tamen negare hinc ortam esse Christo obligationem charitatis ad redimendos homines; quin potius indicant non indignisse alia positiva lege et obligatione, ut hoc faceret, quod per se bonum et necessarium erat, supposita Patris voluntate; et ita videtur sententia eorum coincidere cum sententia Anselmi supra tractata; vel certe volunt Christum propter summam perfectionem suam non indignisse præcepto expresso, sed tantum tacito, et insinuato in ipsa voluntate Patris.

5. Ad primam confirmationem ex loco Joan. 10, respondetur, ex ipso contextu aperte colligi aliter fieri sermonem de morte, et aliter de resurrectione; sic enim inquit Christus: *Propterea me diligit Pater, quia ego pono animam meam, ut iterum sumam eam;* illud ergo

intelligitur esse ut medium, hoc ut finis; de illo ergo medio intelligitur accepisse mandatum, ut per illud talem finem consequeretur. Quod vero ibidem dicitur, totum negotium mortis et passionis Christi positum fuisse in ejus voluntate, non excludit obligationem, sed ostendit liberam et spontaneam voluntatem qua Christus morti se obtulit; ostendit etiam superiorem quamdam, et excellentem voluntatem quam habuit, ut posset, cum vellet, morti tradi, non antea. Quomodo autem cum hoc præcepto potuerit hæc libertas coniungi, supra, quæst. 18, latissime tractatum est.

6. Ad ultimam confirmationem respondet supra Anselmus, Christo non fuisse directe præceptum ut moreretur, sed ut veritatem prædicaret, et in justitia perseveraret usque ad mortem, propter quod aliqui imponunt Anselmo, quod negaverit hoc præceptum. Sed immerito, ipse enim aperte illud admittit; explicat tamen modum quo intelligendum est; non enim ibi præceptum est ut ipse efficeret mortem suam, sed ut illam sibi oblatam sustineret et amplecteretur, ut bene etiam notavit Scot., in 3, d. 10, q. 2, ad 2. Et hoc modo dicit Anselm., Christo fuisse præceptum ut non desisteret a servanda justitia, et veritate prædicanda, etiam si mortem sustinere oporteret; et quia Deus præviderat pravas voluntates Judæorum hoc fuisse operaturas, ideo absolute et simpliciter dicendum est, habuisse Christum præceptum moriendi pro hominibus, quod his tandem verbis bene exposuit Anselmus: *Potest tandem dici, quia præcepit illi mori Pater, cum hoc præcepit unde incurreret mortem.*

SECTIO IV.

An simpliciter dicendus sit Christus subjectus Patri, vel solum illa determinatione, ut homo.

1. Hic jam non est quæstio de re, sed tantum de modo loquendi; nam in re certissimum est ex omnibus dictis, Christum ut hominem esse subjectum Deo, et jure, et facto; jure quidem, quia tenetur præceptis ejus parere; facto vero, quia et semper illi obedit, et promptissimam et paratissimam habet voluntatem ad parendum illi; unde in Concilio Alexandrino, quod habetur in Epist. 10 Cyrilli, sic legitur: *Non ignoramus quod cum Deus sit, et homo sub Deo factus sit, secundum legem humanitatis naturæ competentem.* In quibus verbis etiam ratio hujus veritatis continetur,

quæ etiam ex dictis est satis manifesta, et alia Patrum testimonia, ex dictis in commentario art. 2, circa sol. ad 3, et ex sequenti disputatione peti possunt. An vero hæc locutio: *Christus est subjectus Patri*, simpliciter preferenda sit, vel solum cum addito, D. Thom. recte dicit melius esse determinationem ponere ad tollendam omnem ambiguitatem et suspicionem Ariani erroris; quod maxime verum est, si de Verbo aut Filio sub his nominibus sermo sit. Simpliciter tamen, et in rigore sermonis, non videtur necessaria illa determinatio, ut etiam D. Thomas indicat, quia esse subjectum nihil aliud est quam habere voluntatem subjectam voluntati alterius; unde hoc prædicatum convenit supposito ratione naturæ, et nihil includit repugnans supposito secundum se; ergo in rigore potest absolute et simpliciter de Christo affirmari, quia, sicut simpliciter est homo, ita simpliciter habet voluntatem humanam, quæ natura sua subjecta est voluntati divinæ. Et confirmatur, quia Christus simpliciter dici potest obediens Patri, sicut dicitur simpliciter mortuus; unde et Scriptura ita absolute loquitur; sed esse obedientem idem est quod esse subjectum; ergo.

2. *Objectio.* — *Responsio.* — Dices: qui est subjectus alteri, est minor illo; sed Christus (ut diximus) non potest simpliciter dici minor Patri, sed solum cum addito, in quantum homo; ergo nec poterit dici simpliciter subjectus. Respondetur negando consequentiam, quia per illud prædicatum, *minor*, fit comparatio absolute et simpliciter in perfectione, quæ absolute et simpliciter æqualis est in Christo, et Deo seu Patre, et solum secundum quid, id est, secundum assumptam naturam est minor; at vero prædicatum, *subjectus*, solum significat proprietatem quamdam, seu relationem convenientem personæ, ratione assumptæ naturæ; unde non est necesse ut is, qui est subjectus, sit simpliciter minor, sed solum ut habeat voluntatem aliquam minorem, seu inferiorem alteri.

3. Advertendum vero est hæc omnia potissimum intelligi, si hæc subjectio referatur ad Patrem, vel ad Deum; si autem referatur ad Verbum, seu ad Filium, sic erit simpliciter necessaria determinatio; quia, si absolute Christus diceretur subjectus Verbo aut Filio, significaretur distinctio suppositorum inter Verbum et Christum. Et ideo ut hic error caveatur, addenda est determinatio qua sufficienter denotetur, hanc subjectionem tantum

esse secundum diversas naturas; et ita traditur in dicta Epist. 10 Cyrill., ex Concilio Alexandrino. At vero, si locutio fiat per relativum reciprocum, dicendo Christum esse subiectum sibiipsi, minus necessaria videri potest determinatio, quia illudmet relativum includit suppositi identitatem; nihilominus tamen illa locutio rejicienda est, quia simpliciter prolata, quamdam in se repugnantiam involvit; nemo enim sibi ipsi subicitur, sicut nec est inferior aut minor se ipso; et ita in dicto Concilio Alexandrino absolute rejicitur.

DISPUTATIO XLIV,

In duas sectiones distributa.

DE SERVITUTE CHRISTI.

Quoniam servitus subjectionem includere videatur, aliquid tamen importat præter subjectionem; servus enim relationem dicit ad dominum, unde de ratione servi est, ut non solum sit subditus alteri, sed etiam omnino sit sub dominio alterius. Propter hanc ergo rationem, disputationem diversam a præcedenti propono, et quia ex diversis Patrum locutionibus singularis et propria difficultas in hac materia orta est; primo ergo rem ipsam, deinde modum loquendi explicabimus.

SECTIO I.

Utrum Christus, ut homo, vere ac proprie sit et dici possit servus Dei.

1. *Prima sententia.* — *Fundamentum ex Conciliorum testimonio.* — Prima sententia negat Christum, etiam cum illo addito, *ut homo*, vere posse dici servum Dei secundum propriam ac legitimam significationem hujus vocis *servus*, et consideratis omnibus conditionibus et imperfectionibus quas vera ac propria servitus includit ac requirit. Hanc sententiam sic expositam apud nullum antiquorum Scholasticorum invenio. Non tamen desunt novi Theologi, qui non solum censent hanc sententiam esse veram, sed etiam de fide definitam. Præcipuum ac fere unicum fundamentum hujus sententiæ sumitur ex definitione Concilii Francofordiensis, contra Elipandum, qui Christum, sicut adoptivum, ita et servum appellare ausus est; quem æque utroque titulo Concilium reprehendit ac damnat. Unde Adrianus Papa in sua epistola sic ait: *Tanta nimirum eos temeritatis dementia deludit, ut adoptivum eum filium, quasi purum hominem, calamitati humanæ subiectum, et*

(quod pudet dicere) servum eum impii et ingrati tantis beneficiis, liberatorem nostrum non peritescitis venenosa fauce susurrare. Cur non veremini, queruli obtretractores, Deo odibiles, illum servum nuncupare? In quibus verbis (si quis recte perpendat parenthesis illam, quod pudet dicere) magis damnat Pontifex servi quam filii adoptivi appellationem. Et infra subjungit: *Etsi in umbra Prophetiæ dictus est servus, propter servilis formæ conditionem quam sumpsit ex Virgine, etc., numquid propterea nomen servi ei imponere debemus?* Unde concludit, postquam cessavit umbra, et manifestata est veritas quæ sub allegoria latebat, non esse vocatum Christum ab Apostolis et Evangelistis servum, sed dominum. Ac tandem: *Nostrum (inquit) opus est ut simus servi per conditionem, et filii per gratiam adoptionis; opus ejus est, ut sit unicus, proprius et dilectus Filius Dei.* Similia multa habentur in epist. Concilii ad Episcopos Hispaniæ; nam eodem modo damnat dicentes Christum esse servum, et dicentes esse filium adoptivum, ut videre licet præsertim in fine epistolæ. Ubi ratio redditur, *quia alia est persona proprii filii, alia servi*, qua significatur, servitatem non minus, imo magis requirere personam alienam et extraneam, quam adoptionem. Ac denique exponuntur Scripturæ, quæ interdum Christum appellant servum, ut intelligantur non de conditione servitutis, sed de humilitatis obedientia, qua factus est obediens usque ad mortem. Huic Concilio adungi solet aliud antiquius, Alexandrinum, scilicet, quod habetur in epist. 10 Cyrilli. Sed Concilium illud nihil ad rem præsentem facit, ut inferius videbimus.

2. *Auctoritas Patrum.* — Secundo, fundatur hæc sententia in Sanctorum dictis. Primum sit Chrysostomi, hom. 13 in epist. ad Hebræos, ubi ait Christum, nunc sursum sedentem ad dexteram Patris, non esse ministrum nec servum, sed hoc cujusdam concessionis fuisse pro statu viæ. Unde subdit: *Sicut factus servus, non mansit servus, sic et minister factus, non mansit minister, non enim ministri est sedere, sed stare.* Quorum verborum sensus idem esse videtur, qui in Concilio Francofordiensi insinuat, nimirum Christum in statu viæ assumpsisse ministerium et humilitatem servi, cum tamen secundum veritatem et propriam conditionem servus non sit; alioqui etiam in gloria servus mansisset, cum eandem naturæ conditionem retineat. Secundum testimonium sit Athanasii, serm. 3

cont. Arian., ubi ait, Christum interdum vocari *servum appellatione, non veritate, ad eum modum (inquit) quo filius se solet servum nominare*; et ad hoc inferius adducit differentiam a Paulo inter Moysem et Christum constitutam, ad Heb. 3, dicente: *Et Moyses quidem fidelis erat in tota domo ejus tanquam famulus, Christus vero tanquam filius in domo sua.* Tertium, Eusebii Emissen., qui in homil. 6 de Pasch., dicit oblatum esse pro nostro peccato hominem justum, *qualem nostra regio non habet; quia nec subvenire peccato poterat simili peccato obnoxius, nec intervenire pro servis astrictus legibus servitutis.* Unde infra concludit offerendum fuisse eum, *qui esset ejusdem generis, sed non ejusdem conditionis, et longe alterius libertatis.* Quartum est Leonis Papæ, serm. 1 de Nativit., ubi sic inquit: *Assumpta est de matre hominis natura, non culpa; creata est forma servi sine conditione servili, quia novus homo sic contemperatus est veteri, ut et veritatem susciperet generis, et vitium excluderet vetustatis.* Quintum, ex Augustino, tractat. 3 in Joan., circa illa verba: *Lex per Moysen data est, etc.: Per servum (inquit) lex data est, per imperatorem indulgentia.* Et infra: *Servus agere secundum legem potest, solvere a reatis legis non potest.* In Concilio etiam citato afferuntur alia verba Augustini, ex quadam ejus homil. 36: *Dominus noster etiam in forma servi non servus, sed in forma etiam servi dominus fuit.* Sextum sit Cyrill. Alexand., in Expositione Symboli Niceni, circa medium, dicentis: *Accepti autem (scilicet Verbum) formam servi ut liberi, non servus existens ad libertatis rediit gloriam. In similitudine hominum factus est, qui, in forma et in Patris aequalitate non homo existens, ut fieret in similitudine Dei secundum participium locupletatus est.* In quibus verbis ultimis significat radicem ob quam Christus ut homo non est servus, scilicet, quia humanitas ejus secundum participium divinitatis locupletata est. Septimum sit Theodoret in impugnatione sexti anathematis Cyrilli dicentis: *Quamvis Apostolus naturam a Verbo assumptam, formam servi appellet, quia ex se et ut prior assumptione talis est, tamen, unitate facta, non ultra locum habet servitutis nomen.* Unde inferius ea loca Veteris Testamenti, in quibus Christus servus vocatur, indicat esse intelligenda ratione naturæ assumptæ, ad explicandam conditionem quam ex se habet, non statum quem habet post unionem.

3. Octavum et præcipuum testimonium est

Damasc., lib. 3 de Fide, c. 12, in quo, tractans de ignorantia et servitute respectu Christi, eodem modo de illis loquitur, et æque illas excludit ab hoc mysterio; et in summa ait, si natura humana assumpta secundum se sumatur, et mente præscindatur a Verbo, inveniri ex se ignorantem et servam, verum ob personæ identitatem atque indivulsam conjunctionem, futurarum rerum notitiam consecutam esse. Unde subjungit: *Quia illud quoque sciendum est, eum ne servum quidem dicere nobis licere; servitutis enim ac dominationis vocabula non naturas indicant, sed ex eorum sunt genere quæ ad aliud referuntur, quemadmodum et paternitatis et filietatis voces; hæc enim non essentiam, sed affectionem et relationem ostendunt; nam quemadmodum de ignorantia a nobis dictum est, si exilibus quibusdam cogitationibus, id est, subtilibus mentis imaginationibus, id quod creatum est ab eo quod increatum est sejunctis, sane servilis ordinis esset caro, nisi Dei Verbo copulata esset; at cum semel ei personaliter unita sit, quoniam jam pacto in servilem classem redigetur?* et adjungit rationem aliam, dicens: *Nam cum unus Christus sit, sui ipsius profecto et servus et dominus esse nequit; hæc enim non ex eorum numero sunt quæ simpliciter dicuntur, sed quæ cum aliquo conferuntur.* Cujusnam igitur servus erit? Patrisne? ergo non omnia quæ Pater habet, Filii quoque sunt; siquidem Patris servus est, sui ipsius autem minime. Ex quo in fine concludit: *Qui servum eum dicunt, unum Christum instar Nestorii in duos dividunt.* Et ad testimonia in quibus appellatur servus, eandem expositionem adhibet, scilicet, quod appellatione tantum ita interdum vocetur propter assumptam passionis humilitatem, et eandem doctrinam indicat, lib. 4, cap. 8 et 19, quam etiam transcripsit Nicetas, lib. 3 Thesauri, c. 38.

4. *Scripturarum testimonia.* — Tertio, possumus argumentari ex Scriptura, quæ primo loco afferenda fuisset; tamen, quia nihil ex ea potest firmum afferri, nisi aliquo modo fundetur in Patrum auctoritate, ideo hoc loco melius collocatur. Adrianus ergo argumentatur ab auctoritate negativa Scripturæ, quia nunquam in Testamento Novo Christus, servus appellatur. Quod est signum eam appellationem, ubi in Testamento Veteri reperitur, fuisse figuratam, cum in Novo, eo quod in eo jam sit revelata veritas, fuerit præter usum. Ponderat deinde Adrianus, etiam in ipso passionis et mortis articulo, Christum non vo-